

Otilia-Olimpia I. Arvinte

**Ai să mori,
arici?**

București, 2026

Coperta: *Otilia-Olimpia I. Arvinte*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARVINTE, OTILIA-OLIMPIA I.

Ai să mori, arici? / Otilia-Olimpia I. Arvinte. - București : Bifrost, 2026

ISBN 978-630-6514-83-0

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

	<i>Pag.</i>
INTRODUCERE	7
Capitolul 1 – Bună dimineața!	9
Capitolul 2 – Colega mea	12
Capitolul 3 – Domnul Dima	14
Capitolul 4 – Ariciul	18
Capitolul 5 – Trezirea	23
Capitolul 6 – Ne trezim în conștiință	25
Capitolul 7 – Cel mai mult	29
Capitolul 8 – Romanul	34
Capitolul 9 – Combina muzicală	41
Capitolul 10 – Mă iubesc de mor!	46
Capitolul 11 – Fantezia	52
Capitolul 12 – Cozonacul	59
Capitolul 13 – „Dacă ai, ai deja”	66
Capitolul 14 – Psihologul	68
Capitolul 15 – „Fata cu rochița mov”	76
Capitolul 16 – Tu	84

Capitolul 17 – Cuvântul la el	87
Capitolul 18 – Trecutul	90
Capitolul 19 – Frica	96
Capitolul 20 – Salvarea	101
Capitolul 21 – Ghici?	106
Capitolul 22 – Noi doi și o sirenă	110
Capitolul 23 – Știi ca ești iubit	112
Capitolul 24 – Pupici cu praf de stele	116
Capitolul 25 – Cearta	118
Capitolul 26 – Pot sa-ți fiu far	120
EPILOG	122

INTRODUCERE

Nu știi cine a pus prima dată întrebarea aceasta.

Poate eu.

Poate altcineva.

Poate a existat mereu undeva în noi, doar că nu aveam curaj să o auzim.

Ai să mori arici?

Am întâlnit întrebarea asta în oameni obosiți, în oameni singuri, în oameni puternici, în oameni care nu mai aveau nimic și în oameni care aveau totul.

Am întâlnit-o în tăceri.

În nopți.

În râsete.

Într-un șnițel împărțit prea repede.

Într-o îmbrățișare venită prea târziu.

Într-un copil care știa deja răspunsul.

Într-un bătrân care îl căuta.

Și, fără să-mi dau seama când, am început să o port și eu cu mine.

Cartea aceasta nu dă răspunsuri.

Doar spune povești.

Despre oameni care au trăit cu acele scoase.

Și despre oameni care, într-o zi, au ales să le lase jos.

CAPITOLUL 1

Buna dimineața!

M-am trezit într-un moment foarte frumos al vieții mele.

Paradoxal.

Pentru că majoritatea spun că începi să te vezi abia după ce treci prin drame existențiale. La mine a fost invers. Când a venit liniștea în minte și în suflet, abia atunci am început să visez, să mă privesc, să am timp să exist.

Și poate că asta e, de fapt, logica firească. Cum să te vezi pe tine când mintea e plină de griji și probleme?

Dar nici liniștea nu a venit întâmplător. A venit după multe lupte cu mine însămi. Parcă eram pe un tărâm unde binele și răul se luptau pentru supremația inimii mele. Și obosisem să fiu „un om bun” doar pentru că așa trebuie. Să mă gândesc mereu: încă o faptă bună, încă un bilet către rai.

Am încetat să mai calculez. Și atunci am fost eu.

Oamenii din viața mea m-au întâmpinat frumos încă de mică. Mi-au zâmbit frumos. M-au îmbrățișat frumos. Chiar dacă uneori ascundeau alte intenții. Dar până să învăț să le văd, fiecare mă învățase deja câte o lecție.

Și e în regulă. Sunt bine azi. Și datorită lor.

Am trecut prin toate etapele: „de azi spun NU” „cine sunt eu în viața mea?” „unde sunt eu?” „ce caut eu în viața mea?” „aha... aceasta sunt”

până la „mă iubesc”.

Și atunci a venit liniștea.

Și când a venit liniștea, i-am văzut și pe ceilalți. Fără să-i mai cântăresc. Fără să-i mai etichetez. Fără să-i mai privesc prin obiceiuri împrumutate de la alții.

Așa că iată-mă aici, apreciindu-i.

Am câteva suflete cărora le mulțumesc în mod special, pentru că și eu, cu ajutorul lor, am început să strălucesc. Iar de la ceilalți am luat câte puțin. Dar ce era mai luminos.

Îi mulțumesc colegei mele pentru vorba aceea: „ai să mori arici”.

Nu îmi era adresată direct. Dar a răsunat atât de puternic în mine, încât am înțeles că și eu eram, uneori, un arici cu ceilalți.

Nu doar pentru că nu îi lăsam să se apropie. Poate din precauție. Poate din teamă să nu fiu rănită. Poate din indiferență — încă nu știu exact.

Dar platoșa aceea rece, gheața pe care o răspândeam în jur, ironia care devenea ace... m-au făcut să înțeleg că purtam, fără să știu, o mare de ace pe spinare.

CAPITOLUL 2

Colega mea

Mar, colega mea.

Până să spună vorba cea mare, îmi era dragă și atât. O vedeam cât era de epuizată după atâtea ore intensive la UPU. Și noi, cărând pacienți neîntrerupt, ca un râu care curgea fără oprire. Dar nu era un râu liniștit. Era un râu plin de dramele tuturor celor care strigau „ajutor”.

După aceea am început să o văd altfel.

Îmi părea o oglindă. Mă uitam lung la ea, cu apreciere, și parcă mă vedeam pe mine. Aceeași expresivitate. Aceeași rigiditate. Părea dură, dar ascundea cea mai dulce flacăra divină.

Și atunci m-am întrebat:
de ce ne ascundem?

Probabil pentru că nu ne-ar înțelege nimeni. Cum să pari vulnerabil când ești în prima linie, pe front, iar ceilalți vin cu boli crunte și cu frică în ochi?

În ochii lor trebuie să fii integritate. Putere.
Stabilitate. Sănătate.

Un reper.

Și eticheta asta trebuie ținută bine lipită. N-are voie să alunece nici măcar odată cu sudoarea frunții.

CAPITOLUL 3

Domnul Dima

Îmi amintesc și azi. Parcă a fost ieri. Și totuși sigur au trecut vreo doi ani de atunci.

Mi-l amintesc pe el.

Domnul în vârstă de 90 de ani, venit în plină zi la UPU, în plină aglomerație. Era pe patul de monitorizare. Mar îi făcea anamneza pentru foaia de prezentare.

Boli aveți?

Nu.

Domnule Dima, vă știți bolnav cu ceva?

Nu.

Internat vreodată în spital?

Nu.

Vă supără ceva acum?

Nu.

Și cu ce vă putem ajuta noi astăzi?

S-a ridicat puțin și a spus calm:

Stimata doamnă, tonul dumneavoastră nu este cel mai potrivit pentru mine. Sunt un inginer de 90 de ani. Eu v-am construit orașul. Am venit la spital pentru că este dreptul meu după o viață de cotizații. Dar la liber. Neavând nevoie de serviciile dumneavoastră.

Mar m-a privit în ochi.

Eu eram la vreo doi metri distanță, lângă pacientul nostru adus cu targă — accident rutier, dar cu plăgi minore. Îl perfuzam pentru că leșinase de panică.

Am zâmbit.

Și ea... printre dinți:

Domnule Dima, îmi cer scuze. Dar cu ce vă poate ajuta Compartimentul de Primiri Urgențe astăzi?

Să mă ascultați.

Vă rog, domnule, sunt urgențe care așteaptă în sală și noi nici măcar nu am reușit să vă facem fișa. Avem nevoie de un simptom.

Dar eu am drepturi.

Ne-am mai privit o dată în ochi.

Apoi a lăsat privirea în jos și a spus, tot printre dinți:
„Ai să mori arici.”

M-a bușit râsul.

Dar replica asta m-a bântuit aproape zilnic după aceea.

Nu pentru că semănam cu domnul Dima.

Ci pentru că și eu eram arici în felul meu.

Oare... am să mor și eu arici?

M-am întrebat.

Mult timp am crezut că replica aceea era despre el.

Despre domnul Dima.

Despre încăpățânarea lui, despre drepturile lui, despre felul în care venise la UPU fără să aibă nevoie de noi, dar având nevoie, totuși, să fie ascultat.

Am răs atunci. Toți am răs puțin. Era genul acela de moment care rupe tensiunea dintr-o tură grea.

Dar după ce am plecat acasă, replica nu a plecat cu mine.

A rămas.

Și a început să mă urmărească.

Nu pentru că semănam cu el.

Ci pentru că, într-un fel tăcut, semănam cu mine.

Am început să mă gândesc la toate momentele în care ridicasem acele fără să-mi dau seama. La răspunsurile scurte. La ironia care mă proteja. La liniștea aceea rece pe

care o lăsam uneori între mine și ceilalți. Nu era răutate. Era oboseală. Era teamă.

Era nevoia de a rămâne întreagă într-un loc în care, zi de zi, vedeam oameni sfărâmându-se.

În prima linie nu ai voie să fii fragil. Nu pentru mult timp. Nu în fața tuturor. Oamenii vin la tine cu durere, cu panică, cu speranță. În ochii lor trebuie să fii putere. Trebuie să fii soluție. Trebuie să fii calm. Nu poți să tremuri odată cu ei. Și atunci, fără să-ți dai seama, crește o platoșă. La început e mică. Aproape invizibilă. Apoi devine reflex. Apoi devine obișnuiță.

Și într-o zi cineva spune, aproape în glumă:

„ai să mori arici”

și te întrebi dacă nu cumva a văzut ceva ce tu nu ai vrut să vezi. Dar adevărul e că aricii nu sunt reci.

Aricii sunt calzi, sunt blânzi, nu atacă, nu rănesc. Doar se apără.

Și poate că și eu eram la fel. Nu închisă. Nu distantă. Doar atentă cu inima mea. Pentru că o inimă care vede prea multă durere învață singură să se protejeze.

Așa ca până la urma nu e greșit să fii arici. Greșit ar fi fost să uit că, dincolo de ace, există totuși o inimă care vrea să rămână deschisă.

CAPITOLUL 4

Ariciul

Atât de tare mă intrigase ariciul, încât am căutat în biologie definiția lui.

„Mamifer mic, nocturn, cu membre scurte și puternice, ochi mici și bot ascuțit. Partea dorsală și laterală este acoperită cu ace lungi și ascuțite. Pe corpul unui arici pot fi până la 15.000 de astfel de ace.”

Am rămas pe gânduri.

Cât rău pot face niște ace din cheratină?

Poate te înțeapă puțin.

Poate doare pe moment.

Dar nu lasă răni adânci.

După modul în care este descris, e practic o ființă inofensivă.

Nu atacă.

Nu urmărește.

Nu rănește.

Se apără.

Și atunci m-am întrebat din nou:

Cât rău poate fi să fii arici?

Poate că nu e rău deloc.

Poate că e doar felul în care înveți să rămâi cald într-o lume care uneori vine prea aproape, prea repede, prea dureros. Desigur că nu era vorba despre zoologie.

Căutam, de fapt, să ascund vinovăția pe care o simțeam față de oamenii cu care fusesem acidă uneori. Era mai degrabă o justificare.

Eu nu sunt rea, îmi spuneam. Sunt doar un suflet mare într-un corp mic. Aproape invers decât ariciul. Eu am picioare mari, nu patru, ci două. Și ochii și mai mari.

De ce nu se uită oamenii la ochi?

Nu sunt ei oglinda sufletului?

Ar fi avut logică. Dacă sufletul meu e atât de mare, atunci aveau nevoie de două scânteii albastre cât cerul ca să-l vadă.

Dar nu a fost așa.

Atitudinea mea s-a numit aroganță.

Insensibilitate.

Duritate.

Și poate, pentru o vreme, chiar asta au văzut.

Și până la urmă am înțeles că nici măcar părerea celor din jur nu conta atât de mult.

A mea conta.

Eu mă judecam.

Și atunci m-am întrebat: de unde vine atâta judecată asupra unui om? Cine a creat-o? Noi?

Poate că judecata ne ajută uneori. Ne ține atenți la ceilalți. Ne face să ne gândim ce a produs cuvântul nostru odată rostit. Ne oprește să rănim fără să vedem.

Dar alteori confundăm compasiunea cu vina.

Și vina apasă mai greu decât ar trebui.

Pentru că puterea cuvântului este mai grea decât o leziune fizică.

Prin fiecare om pe care îl întâlnim, dacă îl privim atent, ne recunoaștem.

Și poate că exact ceea ce ne deranjează cel mai tare la ei există, undeva, în stare latentă și în noi.

Mie, de exemplu, nu îmi place minciuna. Aleg să spun adevărul, chiar cu asumarea consecințelor.

Desigur, în mine se dă o luptă în momentul acela critic, când trebuie să aleg între o eschivare elegantă și adevărul spus direct. Dar până la urmă îl rostesc.

Și m-am întrebat de ce există lupta asta.

Pentru că îmi este teamă de reacția celorlalți. Să nu mă judece. Să nu îmi rănesc. Să nu îmi supăr.

Pentru că, de cele mai multe ori, adevărul deranjează.
Și poate schimba opinia cuiva despre tine.

Dar risc.

Pentru că nici eu nu mi-aș dori să fiu mințită din politețe.

Cine știe... poate am fost un mincinos patologic într-o viață anterioară.

Și acum, întorcându-mă la domnul Dima, mă gândesc că poate o viață întreagă a avut doar responsabilități și foarte puține drepturi.

Și când, în sfârșit, a conștientizat că are unul care e doar al lui, a fost numit arici.

Poate că totul pleacă din interior.

Cu siguranță, în viața lui a fost un om responsabil. Poate galant. Atât de responsabil încât a construit un oraș.

Un oraș care l-a uitat.

Nici măcar nu l-a sesizat.

Poate asta este marea noastră dramă: că nu suntem văzuți.

Dar de cine vrem să fim văzuți?

De ceilalți?

Da, e important.

Dar dacă am alege persoanele potrivite în viața noastră?

Și atunci apare întrebarea: ce înseamnă potrivit?

Mult timp am crezut că potrivit înseamnă asemănător cu tine. Nu din egoism. Dintr-o logică simplă: ne iubim pe noi înșine de când ne naștem. Și e firesc să fim atrași de oameni care seamănă cu noi.

Chiar și psihologic, cei care au gesturile noastre, expresiile noastre, felul nostru de a privi devin mai ușor de iubit.

Dar dacă ei sunt o oglindă...

Și în noi este mocirlă...

Nu cumva ne afundăm în ea și prin celălalt?

